

Geòrgios Viziïnós

Visat núm. 4
(octubre 2007)

per Montserrat Franquesa i Joaquim Gestí

Geòrgios Viziïnós, nascut el 1849 al poble de Vizi, a la Tràcia turca, i mort de sífilis el 1896 al manicomi dels afores d'Atenes, després d'una vida atzarosa i plena de vicissituds de tota mena, ens ha deixat una obra literària, la importància de la qual és, avui dia, reconeguda unànimement.

Pertanyent a l'anomenada generació dels vuitanta —la generació literària que, per primer cop des de la independència del país, el 1830, va acabar amb l'aïllament cultural de quatre segles de dominació otomana i va entrar en contacte amb els moviments literaris europeus del moment—, la qualitat i vivesa dels seus relats li van valer la consideració del Maupassant de les lletres gregues. A casa nostra aquest grup d'intel·lectuals va ser conegut gràcies a l'esforç de l'hel·lenista Antoni Rubió i Lluch, que traduí, tant en català com en espanyol, autors com ara Vikelas, Drosinis o el mateix Viziïnós.

Més de cent anys després, Viziïnós ha tornat a les llibreries de casa nostra gràcies a una edició integral que ha volgut recuperar l'obra d'un dels autors més importants de final del XIX i presentarla en tota la seva extensió i complexitat. L'obra de Viziïnós és complexa perquè en cada relat es veu reflectit un imaginari personal ple de culpes, remordiments, somnis, bogeria, desig, però també d'ironia i de sarcasme. Escrits, com tota la prosa de la seva època, en katharévousa, la llengua purista del moment, el seu estil incorpora, però —sobretot en les parts dialogades—, elements de la llengua dimotikí, la del poble, que donen a les seves narracions una frescor i naturalitat difícils de superar. Relats com ara «El pecat de la meva mare», «Qui fou l'assassí del meu germà?» o «Les seqüeles d'una antiga història», per citar-ne alguns, s'endinsen de manera commovedora a l'interior més pregó de l'ànima humana, de l'ànima turmentada d'aquest genial prosista, a voltes incomprès, que elevà el conte grec a la categoria de gènere.